

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 11, 2018

Nummer 11, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:311](#) 09-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:305](#) 06-03-2018

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:748](#) 07-03-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:4138](#) 12-12-2017

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1055](#) 09-03-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:729](#) 09-03-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:854](#) 07-03-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2188](#) 07-03-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:1318](#) 06-03-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:957](#) 05-03-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:1267](#) 01-03-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:658](#) 23-02-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:822](#) 18-01-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:5195](#) 20-12-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:4161](#) 01-11-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:5194](#) 27-07-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:5193](#) 02-05-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:7784](#) 09-11-2016

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2017:225](#) 13-11-2017

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor gijzeling van vier personen. Door benadeelde partijen aangehaalde jurisprudentie biedt niet zonder meer grond voor het door elk van hen gevorderde bedrag (€ 5.000), omdat sprake is van andersoortige gevallen. Toewijzing € 2.000 immateriële schadevergoeding aan twee slachtoffers en € 3.000 immateriële schadevergoeding aan de andere twee slachtoffers.

De verdachte heeft in een wijkcentrum vier studenten gegijzeld, die stage liepen bij het Bureau Toezicht van de gemeente. Verdachte droeg daarbij een nepbomvest en een neppistool en zei dat het een overval op de overheid betrof. De gijzeling had tot doel om de politie of andere overheidsfunctionarissen te dwingen naar zijn dvd's te kijken teneinde op die manier aandacht van de juiste instanties te krijgen voor zijn problemen. Als de studenten rustig bleven zou er volgens de verdachte niets gebeuren. Op het moment dat de verdachte hoorde dat de politie de dvd's had bekeken, beëindigde hij zijn actie.

De verdachte wordt in deze procedure veroordeeld voor gijzeling en de slachtoffers voegen zich als benadeelde partijen in het strafproces met elk een vordering van € 5.000 ter vergoeding van immateriële schade.

De rechtbank acht aannemelijk dat de gijzeling grote psychische impact op de benadeelde partijen heeft gehad en dat zij immateriële schade hebben geleden. Echter, de door de benadeelde partijen aangehaalde jurisprudentie biedt niet zonder meer grond voor het door elk van hen gevorderde bedrag van € 5.000, omdat sprake is van andersoortige gevallen. In de aangehaalde zaken is de gijzeling gepaard gegaan met geweld en/of ernstige bedreigingen met geweld richting de slachtoffers en/of hun familieleden, teneinde de familieleden tot afgifte van grote geldbedragen te bewegen. De slachtoffers in de aangehaalde zaken zijn soms gekneveld, waarbij de ogen en mond met tape zijn afgeplakt, en zijn aan elkaar vastgebonden. Zij zijn soms voor langere tijd (24 uur) in een afgesloten ruimte opgesloten, al dan niet nadat zij onder dwang in een auto zijn vervoerd niet wetende waar zij naartoe gingen. In die zaken zijn echte wapens gebruikt en is in voorkomend geval gedreigd het slachtoffer te vermoorden. Zonder afbreuk te doen aan de impact van de gijzeling in het onderhavige geval, heeft deze gijzeling

(die gelukkig kort heeft geduurd), een bizarre aanleiding, verloop en ontknoping gekend. Verdachte heeft daarbij gebruik gemaakt van een neppistool en een nepbomvest. Ook al wisten de benadeelde partijen dat op dat moment niet en ging van die nepwapens zeker een reële dreiging uit, hetgeen ook blijkt uit de inzet van de betrokken politie-eenheden, van concreet fysiek geweld of dreiging met fysiek geweld naar de benadeelden is geen sprake geweest. Ongeacht de ernst van de onderhavige zaak, onderscheidt deze zich wel degelijk van de aangehaalde zaken. Bovendien is de rechtbank van oordeel dat slachtoffers 1 en 2 zich gedurende een langere periode in een angstige en bedreigende situatie hebben bevonden dan slachtoffers 3 en 4, waardoor ook de hoogte van de toe te wijzen vorderingen dient te verschillen in relatie tot de duur van de vrijheidsberoving per benadeelde partij.

De rechtbank is van mening dat een bedrag van € 2.000 redelijk en billijk is voor benadeelde partijen slachtoffer 3 en 4 en wijst de vordering ten aanzien van de immateriële schade tot dit bedrag toe. De rechtbank is van mening dat een bedrag van € 3.000 redelijk en billijk is voor benadeelde partijen slachtoffer 1 en 2 en wijst de vordering ten aanzien van de immateriële schade tot dit bedrag toe.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 09-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:1055

Zaaknummer: 05/881023-17

Rechters: F.J.H. Hovens, Y.H.M. Marijs en S.H. Keijzer

Advocaten: Y. Moszkowicz

Wetsartikelen: 282a Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte wordt veroordeeld voor poging tot doodslag, omdat hij het slachtoffer 33 keer in zijn borst, rug en hals gestoken heeft. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 8.000) aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 09-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:729

Zaaknummer: 08/760109-17 (P)

Rechters: E. Venekatte, K.J. Haarhuis en S.K. Huisman

Advocaten: D.G. Geerdink en A.P. Drostén

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Artikel 81 lid 1 RO. Hof heeft de periode waarover arbeidsvermogensschade moet worden vergoed, beperkt tot vijf jaar na het verkeersongeval, nu bij eiser sprake is van een psychische predispositie. Hoge Raad laat oordeel hof in stand en verwerpt cassatieberoep.

Deze letselschadezaak betreft de gevolgen van een auto-ongeval, dat meer dan twintig jaar geleden heeft plaatsgevonden. Bij eiser tot cassatie (hierna: eiser) hebben zich na het ongeval zowel psychische klachten als bepaalde somatische klachten geopenbaard, waarnaar verschillende medisch deskundigen onderzoek hebben gedaan. Sinds het ongeval heeft eiser geen betaald werk meer verricht. Het hof heeft de periode waarover arbeidsvermogensschade moet worden vergoed, beperkt tot vijf jaar na het ongeval, nu bij eiser sprake is van een psychische predispositie, te weten schizofrenie. Ook zonder ongeval zou deze predispositie eiser benadeeld hebben.

Het hof heeft als volgt geoordeeld. Ten aanzien van de feitelijke situatie, waarin de schizofrenie zich bij eiser kort na het ongeval heeft geopenbaard, is het hof – in lijn met het arrest *Renteneurose* – uitgegaan van een ruime toerekening in de zin van artikel 6:98 BW. Het hof rekent de ernstige psychische decompensatie van eiser namelijk zonder meer toe aan het ongeval. Het ongeval was niet de oorzaak van de schizofrenie als zodanig, maar wel de luxerende factor en daarom in die eerste jaren causaal aan het verlies aan arbeidsvermogen. Volgens een deskundigenrapport was het medio 2001 niet langer aannemelijk dat het ongeval nog kon worden aangemerkt als oorzaak van het op dat moment bestaande toestandbeeld. De effecten van het ongeval waren, vanuit psychiatrische optiek, uitgewerkt. De rechtbank en het hof hebben deze vaststelling juridisch vertaald in het wegvallen van het csqn-verband tussen de schade wegens het verlies van arbeidsvermogen en het verkeersongeval. In cassatie staat de vraag centraal of voor dat oordeel dat de toerekening beperkt moet worden tot vijf jaar na het ongeval, een (voldoende) concreet aanknopingspunt bestaat. Met betrekking tot de psychische klachten luidt de rechtsklacht als volgt. Het hof heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting ten aanzien van de regels omtrent de toerekening van schade, in het bijzonder in letselschadezaken als de onderhavige. De klacht wijst er op dat: (a) ruim moet

worden toegerekend wanneer het gaat om letselschade als gevolg van schending van een verkeers- en veiligheidsnorm, waarbij letsel het redelijkerwijs te verwachten gevolg is van het schadebrengende feit; en (b) in voornoemde gevallen geen al te strenge eisen mogen worden gesteld aan het te leveren bewijs van de toekomstige arbeidsinkomsten in het hypothetische geval dat het ongeval niet had plaatsgevonden.

De advocaat-generaal komt in zijn conclusie (ECLI:NL:PHR:2018:44) tot de slotsom dat dit onderdeel faalt. Ook de overige door eiser aangevoerde onderdelen, die betrekking hebben op (II) de fysieke klachten en (III) een voortbouwklacht, kunnen volgens de advocaat-generaal niet tot cassatie leiden. De Hoge Raad volgt de conclusie van de advocaat-generaal en doet de zaak af met artikel 81 RO. De in het middel aangevoerde klachten kunnen niet tot cassatie leiden, aldus de Hoge Raad.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:311

Zaaknummer: 17/00002

Rechters: E.J. Numann, T.H. den Tanja-van Broek, C.E. du Perron, C.H. Sieburgh en H.M. Wattendorff

Advocaten: K. Aantjes, B.T.M. van der Wiel en N.T. Dempsey

Wetsartikelen: 81 RO

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor moord op ex-vrouw in 2016. Verzoek van nabestaanden om toekenning van affectieschade afgewezen, omdat het wettelijk stelsel daarin (nog) niet voorziet. Beslissing over toekenning van shockschade wordt overgelaten aan civiele rechter, omdat daarvoor nadere feitenvaststelling en juridisch debat nodig is.

Een 38-jarige verdachte is veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw in 2016. Verschillende nabestaanden van het slachtoffer (kinderen, ouders, broers en zussen) vorderen vergoeding van verschillende bedragen aan immateriële schade, telkens bestaande uit shockschade en affectieschade. Het hof oordeelt dat vaststaat dat de moord op en het verlies van het slachtoffer bij alle nabestaanden tot veel pijn en verdriet hebben geleid. Veel van de nabestaanden hebben het bloed dat van haar op het wegdek van de plaats delict is achtergebleven gezien en voor de vader van het slachtoffer en de zus van het slachtoffer zal het moeten identificeren van hun dochter respectievelijk zus zeer confronterend zijn geweest. Verder is het hof van oordeel dat er op basis van de overgelegde brieven van de behandelend psychologen en de huisarts van de nabestaanden sterke aanwijzingen bestaan dat ieder van de benadeelde partijen met een posttraumatisch stresssyndroom is komen te kampen. De vorderingen kunnen echter slechts worden toegewezen als een rechtsgrond kan worden aangewezen die leidt tot aansprakelijkheid voor schade als hier aan de orde is. De rechter mag in dit kader slechts beoordelen welke vergoeding binnen het (restrictieve) stelsel van de wet voor toewijzing in aanmerking komt. Met betrekking tot affectieschade overweegt het hof als volgt. Het huidige wettelijk stelsel – in het bijzonder artikel 6:106 en 6:108 BW – voorziet niet in de mogelijkheid om affectieschade te vergoeden. De Hoge Raad onderstreepte dit in het *Taxibus*-arrest (NJ 2002/240). Dit wordt niet anders door de omstandigheid dat thans bij de Staten-Generaal een wetsvoorstel aanhangig is dat onder meer beoogt te regelen dat nabestaanden kunnen worden gecompenseerd voor het leed dat zij ondervinden, doordat een persoon met wie zij een affectieve band hebben ten gevolge van een geweldsmisdrijf komt te overlijden (wetsvoorstel 34257). De rechter heeft immers niet de vrijheid om, vooruitlopend op een eventueel door de wetgever door te voeren wijziging van de wet op dit punt, alvast een vergoeding voor affectieschade toe te kennen. Het hof wijst de vorderingen van de benadeelde

partijen daarom af voor zover die zien op affectieschade. Met betrekking tot shockschade overweegt het hof als volgt. Tegen de achtergrond van de strenge vereisten voor toekenning van vergoeding van shockschade is voorshands niet evident dat de shockschade zoals die in casu door de benadeelde partijen is opgevoerd, met stukken is onderbouwd en ter terechtzitting in hoger beroep is toegelicht, voor vergoeding in aanmerking kan komen. Het hof is van oordeel dat voor de goede beoordeling van dit onderdeel van de vorderingen een nadere vaststelling van de relevante feiten is vereist en gelegenheid voor een uitvoeriger juridisch debat moet worden geboden. Dit zou in deze fase van het strafproces een onevenredige belasting van het strafgeding vormen. Het hof verklaart de benadeelde partijen daarom niet-ontvankelijk in hun vorderingen voor zover die zien op shockschade. De nabestaanden kunnen dat deel van hun vorderingen bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:748

Zaaknummer: 23-000890-17

Rechters: J.J.I. de Jong, N.A. Schimmel en P.F.E. Geerlings

Wetsartikelen: 289 Sr, 6:106 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor aanranding in bos, waarbij slachtoffer haar arm breekt. Volledige toewijzing (€ 10.000) immateriële schadevergoeding aan slachtoffer. Zij kan haar arm de rest van haar leven niet meer normaal gebruiken, verdachte heeft inbreuk gemaakt op haar lichamelijke integriteit en zij leeft thans met grote gevoelens van angst en onveiligheid.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:854

Zaaknummer: 16/705098-15 (P)

Rechters: W.S. Ludwig, H.J. Bos en H.B.W. Beekman

Advocaten: R. Offermanns en M.M. Kubatsch

Wetsartikelen: 246 Sr, 248 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met een minderjarige. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 2.500) aan slachtoffer. Aansluiting gezocht bij categorie 2 van de letsellijst van het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Slachtoffer aangetast in haar persoon nu zij, terwijl zij daarvoor te jong was, langere tijd seksuele handelingen heeft ondergaan en de verdachte haar heeft gefilmd, terwijl zij dat niet wist.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2188

Zaaknummer: 03/700367-15

Rechters: D. Osmic, J.F. Klifman en mr. G.L.A.M. van Doveren

Advocaten: B.M.A. Jegers en F.W. Oehlen

Wetsartikelen: 240b Sr en 245 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Bedreiging en groepsbelediging van anderen dan benadeelde partij, door verdachte uit naam van benadeelde partij. Cassatieklacht omtrent gedeeltelijke niet-ontvankelijkheid benadeelde partij in hoger beroep. Oordeel van het hof niet onbegrijpelijk, artikel 81 RO.

De verdachte heeft in 2014 en 2015 in naam van de benadeelde partij verschillende bedreigingen en beledigingen geuit jegens de moslimgemeenschap. De verdachte vermoedde dat de benadeelde partij diefstal had gepleegd bij de moeder van de verdachte. De verdachte nam het risico, en hoopte misschien zelfs, dat de benadeelde partij problemen zou krijgen met de mensen van de moslimgemeenschap jegens wie de verdachte de bedreigingen en beledigingen uitte.

De benadeelde partij heeft zich in het strafproces gevoegd met een vordering tot immateriële schadevergoeding van € 10.000. De rechtbank heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 4.000. Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 2.500. Het hof legde aan dit oordeel ten grondslag dat voldoende was gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van bepaalde handelingen van de verdachte rechtstreeks schade heeft geleden. Deze handelingen waren namelijk allemaal direct naar de benadeelde partij gericht: de verdachte heeft de benadeelde partij beledigd, de naam van benadeelde partij gebruikt voor een bestelformulier dat de verdachte vervalste en onjuiste geruchten verspreid over de benadeelde partij. Ten aanzien van de overige bewezenverklarde feiten (6 t/m 9) bestond volgens het hof echter geen rechtstreeks verband tussen die feiten en de schade, nu het niet de benadeelde partij is die is bedreigd en beledigd. Het rechtstreeks verband had wel aangenomen kunnen worden ingeval verdachte ook vervolgd was voor belaging en in die tenlastelegging tevens de feiten en omstandigheden waren genoemd die ten grondslag hebben gelegen aan de feiten 6 t/m 9. Het hof heeft de benadeelde partij daarom in zoverre niet-ontvankelijk verklaard en tegen dit oordeel richt zich het cassatiemiddel.

De Hoge Raad oordeelt dat het hof kennelijk geoordeeld heeft dat de beantwoording van de

vraag of de gevorderde immateriële schade rechtstreeks is toegebracht door de onder 6 t/m 9 bewezenverklaarde feiten een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Aldus verstaan is dat oordeel volgens de Hoge Raad, mede gelet op de omstandigheid dat het bij die feiten telkens gaat om door de verdachte ten onrechte uit naam van de benadeelde partij geuite bedreigingen en beledigingen van anderen dan de benadeelde partij, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Het middel faalt en ook voor het overige doet de Hoge Raad de zaak af met artikel 81 RO.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:305

Zaaknummer: 16/04989

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en J.A.P.F. Hoens

Wetsartikelen: 361 Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Zware mishandeling gevolgd door duw van balkon. Toewijzing € 50.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer. Verdediging verzoekt schadevergoedingsmaatregel niet op te leggen, omdat onduidelijk is hoelang de klinische behandeling nog voortduurt. Rechtbank oordeelt dat belang van slachtoffer prevaleert en legt maatregel op.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:1318

Zaaknummer: 02/800192-17 en 02/665250-17

Rechters: Dekker, Goossens en Schnitzler

Advocaten: A.T. Bol

Wetsartikelen: 287 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord op echtgenote. Gedeeltelijke toewijzing (€ 10.000) immateriële schadevergoeding aan slachtoffer. Niet-ontvankelijkheid voor het overige deel van de gevorderde immateriële schade, want behandeling hiervan levert onevenredige belasting van het strafgeding op.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 05-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:957

Zaaknummer: 01/865131-17

Rechters: H.A. van Gameren, H.M. Hettinga en R.H. van Marle

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft slachtoffer meerdere keren met kracht met een honkbalknuppel op het hoofd, in het gezicht en op de hals geslagen en wordt veroordeeld voor doodslag. Kinderen van slachtoffer vorderen ieder een bedrag van € 20.000 ter vergoeding van shockschade. Vorderingen niet-ontvankelijk want niet, respectievelijk onvoldoende, onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:1267

Zaaknummer: 02-800374-17

Rechters: Fleskens, Dekker en Van der Burgh

Advocaten: A.S. van der Biezen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zedendelicten en mishandeling. Slachtoffers zijn jonge, kwetsbare meisjes die op dat moment in een jeugdinstelling verbleven en die in staat van verminderd bewustzijn verkeerden doordat verdachte hen alcohol en drugs had verschaft. Feit van algemene bekendheid dat slachtoffers van zulke feiten ernstige psychische schade kunnen ondervinden. Vergoeding van € 5.000 aan immateriële schade toegekend aan slachtoffers.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 23-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:658

Zaaknummer: 18/830371-16

Rechters: O.J. Bosker, F.J. Agema en P.H.M. Tapper-Wessels

Advocaten: E.M. Steller en S.J. Römer

Wetsartikelen: 300 Sr, 242 Sr, 243 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Fietsster overreden door een tractorcombinatie met als gevolg een dwarslaesie. Verzoek om een hoger bedrag aan smartengeld toe te kennen dan de verzekeraar reeds had geboden (€ 150.000), afgewezen. Overwegingen omtrent hoogte smartengeld in Nederland in vergelijking met het buitenland.

Verzoekster is in 2012 als racefietsster betrokken geraakt bij een ernstig verkeersongeval, waarbij een tractorcombinatie over haar lichaam is gereden. De verzoekster heeft hieraan ernstig letsel overgehouden, waaronder een dwarslaesie ter hoogte van de vierde borstwervel. Er is sprake van 91 procent blijvende invaliditeit van de gehele persoon. Verzoekster beweegt zich thans voort in een rolstoel en haar woning en auto zijn aangepast aan haar beperkingen. Univé heeft als WAM-verzekeraar van de bezitter/houder van de tractorcombinatie de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend. De afwikkeling van de materiële schade is zonder problemen verlopen. Ter zake de immateriële schade (smartengeld) heeft Univé aan verzoekster € 150.000 betaald.

Verzoekster verzoekt in deze procedure om voor recht te verklaren dat Univé gehouden is om ter vergoeding van de door verzoekster geleden en te lijden immateriële schade een bedrag van € 200.000 aan verzoekster te voldoen. Verzoekster voert daartoe aan dat de door Univé gehanteerde maatstaf geen recht doet aan haar situatie, dat de Nederlandse vergoedingen voor immateriële schade (ruim) achterblijven bij de Europese ontwikkelingen (verzoekster betreft de smartengeldbedragen in Duitsland en Engeland in haar toelichting) en geldontwaarding en dat het aangeboden bedrag geen geëigende compensatie biedt voor het haar aangedane leed. De rechtbank stelt bij de beoordeling voorop dat het in deze procedure gaat om een vergoeding als bedoeld in artikel 6:106 BW en dat de rechtbank bij deze begroting rekening houdt met alle omstandigheden. Univé heeft als vergelijkbare gevallen verwezen naar nummers van de Smartengeldgids 2017, waarbij sprake was van een hoge dwarslaesie met vergelijkbare beperkingen als die waarmee verzoekster kampt. Daarbij zijn (geïndexeerde) bedragen toegewezen van € 92.956 tot € 133.049. Nu de rechtbank volgens de Hoge Raad dient te letten op de bedragen die door Nederlandse rechters in vergelijkbare gevallen zijn toegekend, neemt de rechtbank deze bedragen tot uitgangspunt. Voorts noemt de rechtbank

enkele uitspraken die al dan niet gelijke gevallen als het onderhavige betroffen. De rechtbank overweegt dat in de praktijk en in de literatuur bedenkingen zijn geuit over de hoogte van het smartengeld in Nederland. Deze komen erop neer dat de in rechte toegekende smartengeldbedragen in Nederland aanmerkelijk lager zijn dan in de ons omringende landen, dat de toegekende smartengeldbedragen niet zijn meegestegen met de inflatie en geen recht doen aan de veranderde gevoelswaarde van geld. Naar het oordeel van de rechtbank zou ook in Nederland tot een – zij het geleidelijke – verhoging van smartengeldbedragen moeten worden gekomen waar de omstandigheden een dergelijke verhoging zouden indiceren. De rechtbank overweegt voorts dat de rechter bij het vaststellen van de hoogte van het smartengeld ook mag kijken naar bedragen die rechters in het buitenland toekennen, maar de ontwikkelingen in andere landen met betrekking tot de toegekende bedragen kunnen volgens vaste rechtspraak niet beslissend zijn voor de in Nederland toe te kennen bedragen. De rechtbank ziet in deze procedure geen aanleiding om te komen tot het toekennen van bedragen in de orde van grootte als in Engeland en Duitsland het geval is, te meer nu verzoekster andere Europese landen niet in haar vergelijking heeft betrokken. Voorts mag het lijden van de echtgenoot en kinderen van verzoekster niet worden meegewogen bij het begroten van het smartengeld, nu ons recht (vooralsnog) geen grondslag kent voor een vergoeding van zogenoemde affectieschade, aldus de rechtbank. De rechtbank komt tot de slotsom dat gelet op alle omstandigheden van het geval, de bedragen die door Nederlandse rechters in vergelijkbare gevallen zijn toegekend en de maatschappelijke ontwikkelingen in Nederland die een verhoging van het smartengeld rechtvaardigen, in het onderhavige geval een smartengeldvergoeding van € 150.000 billijk en passend is. De rechtbank neemt daarbij de bedragen, toegekend in vergelijkbare gevallen, vermeld in de Smartengeldgids 2017, tot uitgangspunt en sluit voorts aan bij het arrest van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (ECLI:NL:GHARL:2014:181), inhoudende dat smartengeldbedragen met tien procent verhoogd kunnen worden. Een en ander leidt tot afwijzing van het verzoek van verzoekster om de smartengeldvergoeding op € 200.000 te begroten.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 18-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:822

Zaaknummer: C/18/177110 / HA RK 17-165

Rechters: M. Griffioen, J. Wichers en M. van den Steenhoven

Advocaten: J.G. Keizer en M.T. Spronck

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Tussenuitspraak. Eiser vraagt verlof aan de rechtbank om hoger beroep in te mogen stellen tegen deelgeschilbeschikking. Gelet op artikel 1019bb Rv staat geen voorziening open. Met toepassing van artikel 1019cc Rv in casu verlof verleend voor hoger beroep.

In de deelgeschilprocedure tussen partijen heeft de rechtbank het verzoek van eiser om te bepalen dat gedaagde 1 aansprakelijk is voor het sportongeval dat eiser is overkomen en gedaagde 1 en Reaal Schadeverzekeringen N.V. (hierna: gedaagde 2) te veroordelen tot vergoeding van de schade, afgewezen. Eiser heeft de rechtbank verzocht verlof te verlenen voor het instellen van hoger beroep. De rechtbank overweegt als volgt. Ingevolge artikel 1019bb Rv staat tegen de beschikking van de rechtbank geen voorzieningen open, onverminderd artikel 1019cc lid 3 Rv. In artikel 1019cc lid 1 Rv is bepaald dat voor zover in een deelgeschilbeschikking als de onderhavige uitdrukkelijk en zonder voorbehoud is beslist op één of meer geschilpunten tussen partijen betreffende hun materiële rechtsverhouding, de rechter daaraan in de procedure ten principale op dezelfde wijze is gebonden als wanneer de beslissing zou zijn genomen in een tussenvonnis in die procedure. In artikel 1019cc lid 3 Rv is bepaald dat in de procedure ten principale van de beschikking, voor zover zij beslissingen als bedoeld in het eerste lid bevat, bij het gerechtshof hoger beroep kan worden ingesteld als van een tussenvonnis, welk beroep in casu ingevolge voormeld artikel binnen drie maanden dient te worden ingesteld, te rekenen vanaf de eerste roldatum. Tevens dient binnen dezelfde termijn aan de (bodem)rechter een verzoek te worden ingediend tot het verlenen van verlof. In casu is het verzoek tot het verlenen van het verlof tijdig gedaan. Partijen wensen allen (expliciet of impliciet) dat verlof wordt verleend voor het instellen van tussentijds hoger beroep. Ook de rechtbank is van oordeel dat het om proceseconomische redenen geraden is dit verlof te verlenen. Het verlof zal dan ook verleend worden.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:5195

Zaaknummer: C/18/179560 / HA ZA 17-236

Rechters: M. Griffioen

Advocaten: M.S.E. van Beurden en A. Kolder

Wetsartikelen: 1019bb Rv en 1019cc Rv

RECHTSPRAAK

Vrouw die met toenmalige vriend in zijn hoedanigheid als zaaddonor meeging naar wensmoeders en hen informeerde over zijn psychische aandoening handelde niet onrechtmatig jegens de man. Hetzelfde geldt voor het door de vrouw in dat kader naar buiten brengen van privacygevoelige informatie.

De man (appellant in hoger beroep) heeft tot en met 2011 een relatie gehad met de vrouw (geïntimideerde in hoger beroep). In 2008 is appellant gediagnosticeerd als lijdend aan het syndroom van Asperger. Tijdens de relatie heeft appellant als zaaddonor kinderen verwekt bij verschillende vrouwen. Nog tijdens de relatie ging geïntimideerde mee naar wensmoeders om hen op eigen initiatief te informeren over de aandoening van appellant, met het oogmerk hen te waarschuwen. Een wensmoeder die een met zaad van appellant verwekt kind had, heeft geïntimideerde er vervolgens van overtuigd dat het kind ernstig ziek was en dat het medisch relevant was om erfelijke aspecten te kennen. Geïntimideerde heeft haar daarop kopieën van privacygevoelige documenten toegezonden. De wensmoeder heeft deze stukken aan de media gegeven. Dit is aanleiding geweest voor een publicatie in het *Algemeen Dagblad* en een documentaire. Geïntimideerde heeft aan beide op verzoek haar medewerking verleend. Appellant vordert vernietiging van het bestreden vonnis, een verklaring voor recht dat geïntimideerde onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld wegens het aan derden verstrekken van privacygevoelige informatie over hem en een veroordeling van geïntimideerde tot het betalen van een immateriële schadevergoeding aan appellant van € 25.000.

Het hof overweegt als volgt. Afdoende is gebleken dat appellant wensmoeders niet, althans niet alle, informeerde over zijn aandoening. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat appellant daarmee onrechtmatig handelde. Van belang is of geïntimideerde redelijkerwijs mocht vertrouwen op de informatie die de wensmoeder over de ziekte van haar zoontje aanreikte en of die informatie, in het licht van wat zij wist of redelijkerwijs mocht aannemen over de psychische aandoening van appellant, een rechtvaardiging meebrengt voor het handelen van geïntimideerde. Met de rechtbank acht het hof het delen van de bewuste documentatie met de wensmoeder niet onrechtmatig, in de context van het hulpverzoek van de wensmoeder en van het gegeven dat appellant op enig moment volledig arbeidsongeschikt

werd geacht vanwege zijn aandoening. Appellant verwijt geïntimideerde dat zij privacygevoelige informatie over hem deelde uit respekt vanwege het einde van hun relatie. Aangezien geïntimideerde volgens appellant reeds tijdens de relatie wensmoeders wilde waarschuwen, is de stelling dat geïntimideerde privacygevoelige informatie met derden deelde met een kwade intentie onvoldoende aangetoond. Voor zover appellant beoogt te stellen dat de oorzaak van de negatieve publiciteit bij geïntimideerde lag, geldt dat zij niet het initiatief heeft genomen om de media te benaderen. Nu geen sprake is van onrechtmatig handelen van geïntimideerde jegens appellant, komt het hof aan de vorderingen van appellant niet meer toe.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:4138

Zaaknummer: 200.208.608/02

Rechters: A.N. Labohm, C.M. Warnaar en O.I.M. Ydema

Advocaten: N. Schuerman

RECHTSPRAAK

Schietincident op vliegveld met letselschade als gevolg. Vliegveld en overheid Curaçao niet aansprakelijk op basis van schending zorgplicht. Oordeel over aansprakelijkheid op basis van artikel 6:170 BW moet in onderhavige uitspraak achterwege blijven. Verwijzing naar rol.

Curaçao Airport Partners N.V. (hierna: CAP) exploiteert Hato International Airport (hierna: het vliegveld). Het land Curaçao (hierna: het Land) houdt toezicht op de veiligheid op het vliegveld. Op het vliegveld zijn twee personen doodgeschoten. Eiseres is bij de betreffende schietpartij in het been geraakt door kogelscherven. Eiseres vordert een verklaring voor recht dat CAP en het Land hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door eisers geleden schade die het gevolg is van het incident. Daartoe voert zij aan dat CAP en het Land onrechtmatig jegens haar hebben gehandeld door onvoldoende maatregelen te nemen ter verbetering van de veiligheid op het vliegveld. Zowel CAP als het Land hebben volgens eiseres daarmee hun zorgplicht geschonden. Ook is het Land volgens eiseres aansprakelijk als toezichthouder op CAP en als werkgever van persoon A. De beantwoording van de vraag of CAP en/of het Land aansprakelijk zijn voor de gevolgen van de schietpartij moet plaatsvinden aan de hand van de in de rechtspraak ontwikkelde gezichtspunten voor aansprakelijkheid bij gevaarstelling. Om aansprakelijkheid te kunnen vaststellen, zal moeten kunnen worden aangewezen wat CAP en het Land redelijkerwijs meer hadden kunnen doen dan wat zij aan veiligheidsmaatregelen al hadden geïmplementeerd. Vast staat dat er geen redenen voor CAP en/of het Land zijn om meer te doen dan wat destijds in normale omstandigheden redelijkerwijs kon worden gevergd. Eiseres noemt enkele maatregelen die genomen hadden kunnen worden. Zowel CAP als het Land hebben een aantal veiligheidsmaatregelen opgesomd die ten tijde van de schietpartij waren geïmplementeerd. Deze komen overeen met de door eiseres genoemde voorbeelden. Verder heeft CAP gewezen op de *Standard Operating Procedures*, een specifiek ten behoeve van dit vliegveld opgesteld *Airport Security Plan* en op *Watch Logs Airport Police*, waarin verslag wordt gedaan van de gebeurtenissen op het gebied van veiligheid op een bepaalde datum. CAP en het Land hebben onbetwist gesteld dat de hiervoor genoemde veiligheidsmaatregelen ten tijde van het incident feitelijk waren geïmplementeerd. Meer in het algemeen acht het Gerecht

van belang dat het vliegveld recent is gecontroleerd door de *Transportation Security Administration*, waarbij geen tekortkomingen zijn geconstateerd. Tegen deze achtergrond is het Gerecht van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat door CAP en/of het Land is gehandeld in strijd met de ten tijde van de schietpartij op hen rustende zorgplicht. Voorts stelt eiseres dat het Land ook aansprakelijk is in zijn rol van toezichthouder op CAP. Zij heeft dit standpunt echter niet concreet onderbouwd. Van onrechtmatig handelen van het Land als toezichthouder is dan ook geen sprake. Ten slotte houdt eiseres het Land als toenmalig werkgever van persoon A aansprakelijk op grond van artikel 6:170 BW. Ter zitting heeft eiseres aanvullend gesteld dat persoon A deze informatie heeft gekregen van een medewerker van de Veiligheidsdienst Curaçao. Het Gerecht acht deze laatste stelling relevant voor een oordeel over de eventuele aansprakelijkheid van het Land op grond van artikel 6:170 BW. Nu eiseres hierover in haar verzoekschrift niets heeft gesteld en dit feit pas ter zitting heeft gesteld, is het Gerecht van oordeel dat het Land hierop niet in voldoende mate heeft kunnen reageren. De zaak zal daarom naar de rol worden verwezen voor een akte aan de zijde van het Land, waarin het Land alsnog op deze stelling kan reageren. In het geschil tussen eiseres en CAP zal de vordering bij eindvonnis worden afgewezen. In het geschil tussen eiseres en het Land zal iedere verdere beslissing worden aangehouden in afwachting van de door het Land te nemen akte.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 13-11-2017

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2017:225

Zaaknummer: AR 80508/2016

Rechters: Th. Veling

Advocaten: A.J. de Winter en W. Princée

Wetsartikelen: 6:170 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Eenzijdig verkeersongeval met letsel verzoekster (bijrijder) als gevolg; bestuurder overleden. Omkering bewijslast niet van toepassing. Verzoek om voor recht verklaren dat WA-verzekeraar aansprakelijk is voor de door verzoeker geleden en nog te lijden schade en gehouden is deze schade aan verzoeker te vergoeden, afgewezen. Verzoeker heeft niet voldaan aan zijn stelplicht, omdat zijn verklaringen niet stroken met technisch bewijs en andere verklaringen, niet eenduidig en helder zijn en niet uitsluiten dat het ongeval door zijn toedoen is veroorzaakt.

Verzoeker is als bijrijder betrokken geweest bij een eenzijdig verkeersongeval met een personenauto met A als bestuurder. A heeft de macht over het stuur verloren waardoor de auto is gaan slingeren. Verzoeker heeft daarna tevergeefs getracht het stuur recht te houden. Vervolgens is de auto meermaals over de kop geslagen. Als gevolg van het ongeval is A om het leven gekomen en heeft verzoeker letsel opgelopen. De door A bestuurde auto was ten tijde van het ongeval op grond van de WAM verzekerd tegen wettelijke aansprakelijkheid bij Reaal Schadeverzekeringen N.V. (hierna: Reaal).

Verzoeker verzoekt bij beschikking te verklaren dat Reaal als WA-verzekeraar van het voertuig van A aansprakelijk is voor de door verzoeker geleden en nog te lijden schade en gehouden is deze schade aan verzoeker te vergoeden. Verzoeker voert daartoe primair aan dat A in strijd met artikel 6 WVV 1994 heeft gehandeld en dus sprake is van een aan haar toe te rekenen onrechtmatige daad. Indien de rechtbank tot het oordeel komt dat het onrechtmatig handelen niet reeds volgt uit de feitelijke omschrijving van het ongeval stelt verzoeker (subsidiar) dat de omkeringsregel van toepassing is, omdat artikel 6 WVV 1994 moet worden aangemerkt als een specifieke in het verkeer geldende norm die strekt ter voorkoming van verkeersgedrag dat de dood of letsel tot gevolg kan hebben. Voorts moet het in strijd met de redelijkheid en billijkheid worden geacht om de bewijslast bij verzoeker neer te leggen. Meer subsidiair – indien de rechtbank oordeelt dat de omkeringsregel niet van toepassing is – voert verzoeker aan dat op basis van de in het geding gebrachte processen-verbaal en verklaringen voorshands

aannemelijk moet worden geacht dat sprake is van onrechtmatig handelen van A jegens hem op grond van artikel 6:162 BW, voor welk handelen Reaal aansprakelijk is. Reaal stelt dat door verzoeker onvoldoende concreet is gesteld welke verwijten A worden gemaakt met betrekking tot het ontstaan van het ongeval. De vordering dient te worden afgewezen, omdat niet aan de stelplicht is voldaan. Reaal voert aan dat er geen aanleiding bestaat voor een omkering van de bewijslast. Uit de hoofdregel van artikel 150 Rv volgt dat verzoeker belast is met het bewijs van de feiten. Volgens de rechtbank is geen plaats voor omkering van de bewijslast op grond van de door verzoeker aangehaalde uitzonderingen. De rechtbank volgt verzoeker eveneens niet in zijn stelling dat het onrechtmatig handelen, althans het handelen in strijd met artikel 6 WVV, reeds ligt besloten in de feitelijke omschrijving van de toedracht van het ongeval. De rechtbank oordeelt vervolgens dat verzoeker niet aan zijn stelplicht heeft voldaan, omdat zijn verklaringen niet stroken met technisch bewijs en andere verklaringen, niet eenduidig en helder zijn en niet uitsluiten dat het ongeval door zijn toedoen is veroorzaakt. Het verzoek van verzoeker dient dan ook te worden afgewezen, aldus de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 01-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:4161

Zaaknummer: C/18/173067 / HA RK 17-1

Rechters: J. Wichers, S.M. Schothorst en L.T. de Jonge

Advocaten: D. de Chr Vos en P.C. Knijp

Wetsartikelen: 6 WVV 1994 en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Fietsster (verzoekster) loopt letsel op bij ongeval met bromfietser. Overwegingen omtrent wederzijdse causaliteit en billijkheidscorrectie. Rechtbank past deze beide leerstukken niet toe en verklaart voor recht dat Univé aansprakelijk is voor vijftig procent van de schade van verzoekster (toepassing vijftigprocentregel artikel 185 WWV).

Tussen verzoekster en de bij Univé verzekerde A heeft zich een aanrijding voorgedaan. Op het moment waarop verzoekster voor een naderende fietsende groep overstak, kwam zij in aanrijding met de op een bromfiets rijdende A die bezig was die groep fietsers in te halen. Als gevolg van de aanrijding heeft verzoekster letsel opgelopen, te weten een hersenschudding, een gebroken neus, wonden aan onderbeen, schouder en bovenlip en enkele kneuzingen. De bromfiets van A was ten tijde van het ongeval WAM-verzekerd bij Univé. Verzoekster verzoekt de rechtbank voor recht te verklaren dat Univé de volledige schade dient te vergoeden die zij lijdt als gevolg van het ongeval dat haar is overkomen, althans te bepalen in hoeverre haar enige mate van eigen schuld valt te verwijten. De rechtbank oordeelt dat, nu bij het ongeval een gemotoriseerde en een ongemotoriseerde verkeersdeelnemer betrokken waren, artikel 185 lid 1 WWV van toepassing is. Univé beroept zich niet op overmacht, dus dient de rechtbank te beoordelen of er reden is om af te wijken van de vijftigprocentregel, omdat de schade voor meer dan vijftig procent het gevolg is van omstandigheden die aan de bestuurder van de bromfiets moeten worden toegerekend (artikel 6:101 lid 1 BW); de wederzijdse causaliteit. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoekster een uitrit heeft verlaten zonder daarbij voorrang te verlenen aan de voor haar van links komende A. Verzoekster heeft daarmee artikel 54 Reglement Verkeersregels en Verkeerstekens 1990 overtreden. De overtreding van de voorrangsregel is een gevaarzettende handeling, waarvan een aanrijding als hier heeft plaatsgevonden het voorzienbaar gevolg is. Voor wat betreft de bijdrage van A aan het ontstaan van de schade overweegt de rechtbank dat A een verkeersovertreding heeft begaan, omdat zijn snelheid kort voor het ongeval rond de 55 km/u en 60 km/u moet hebben gelegen, waar ingevolge artikel 20 RVV binnen de bebouwde kom (op de rijbaan) 45 km/u was toegestaan. Gezien de plaats van het ongeval ter hoogte van de

oprit en de omstandigheid dat verzoekster voor de naderende groep fietsers, welke groep haar reeds op een afstand van 2 meter was genaderd, de weg is overgestoken, moet het ervoor worden gehouden dat A, die de groep aan het inhalen was, (zeer) weinig tijd heeft gehad te anticiperen op de zich voor hem opdoemende verzoekster. Toen verzoekster de weg overstak was A al bezig met inhalen. Hoewel de remweg van A korter zou zijn geweest als hij zich aan de voor hem geldende maximumsnelheid had gehouden, acht de rechtbank het niet aannemelijk dat hij de aanrijding dan had kunnen voorkomen. Onder de gegeven omstandigheden oordeelt de rechtbank dat het ongeval hoofdzakelijk is veroorzaakt doordat verzoekster A geen voorrang heeft verleend. Nu A moet worden verweten dat hij een te hoge snelheid heeft gereden, stelt de rechtbank de causale verdeling op zeventig procent-dertig procent ten nadele van verzoekster. Derhalve bestaat op grond van de causaliteitsafweging geen aanleiding af te wijken van de vijftigprocentregel. Het percentage van de eigen schuld wordt derhalve op vijftig procent bepaald. Vervolgens komt de rechtbank toe aan de vraag of de zogenoemde billijkheidscorrectie een andere verdeling eist dan de causale verdeling vijftig procent-vijftig procent. Gelet op de ernst en verwijtbaarheid van de snelheidsovertreding van A afgezet tegen de verkeersovertreding van verzoekster, ziet de rechtbank geen aanleiding voor zo'n correctie. Evenmin vormt de ernst van het letsel aanleiding om tot een andere verdeling te komen. De rechtbank wijst het verzoek in zoverre toe, dat voor recht verklaard wordt dat Univé aansprakelijk is voor vijftig procent van de schade van verzoekster als gevolg van het ongeval.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 27-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:5194

Zaaknummer: C/18/175543 / HA RK 17-89

Rechters: L.T. de Jonge

Advocaten: M.A. Pasma en G. Loman

Wetsartikelen: 185 WVV

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Val van patiënt in ziekenhuis. Feiten en omstandigheden onvoldoende duidelijk en leveren van nader bewijs zal niet beperkt kunnen blijven tot het horen van een enkele getuige. Bijdrage van de verzochte beslissing aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst weegt niet op tegen de kosten en het tijdsverloop van deze deelgeschilprocedure. Verzoek derhalve afgewezen.

Verzoeker is in het Martini Ziekenhuis geopereerd alwaar bij hem een knieprothese is geplaatst. De operatie is zonder complicaties verlopen. Daarna is verzoeker onder begeleiding begonnen met mobiliseren. De dag na de operatie is verzoeker door een verpleegkundige begeleid naar de sanitaire ruimte. De verpleegkundige heeft deze ruimte vervolgens verlaten. Verzoeker heeft zich al zittend op een kruk richting het toilet verplaatst. Verzoeker is daarna duizelig geworden en heeft aan het alarmkoord in de ruimte getrokken. Vervolgens is verzoeker buiten bewustzijn geraakt en ten val gekomen. De respons op de bel heeft iets meer dan 7 minuten geduurd. Vervolgens is bij verzoeker een hoge incomplete dwarslaesie gediagnosticeerd.

Verzoeker verzoekt de rechtbank voor recht te verklaren dat het Martini Ziekenhuis onzorgvuldig jegens verzoeker heeft gehandeld, hetgeen heeft geresulteerd in het valincident en te bepalen dat het Martini Ziekenhuis aansprakelijk is voor het valincident en daardoor geleden en nog te lijden schade van verzoeker. De eerste vraag die de rechtbank dient te beantwoorden is of het verzoek zich leent voor behandeling in een deelgeschilprocedure. Het onderhavige verzoek valt binnen de omschrijving van artikel 1019w Rv. Nu de aansprakelijkheidsvraag komt vóór alle andere vragen die partijen verdeeld kunnen houden, is de rechtbank van oordeel dat het verzoek kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De rechtbank dient zich wel de vraag te stellen of de bijdrage van de verzochte beslissing aan de mogelijke totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst zodanig is dat deze opweegt tegen de kosten en het tijdsverloop van de procedure. Een deelgeschil waarvan te verwachten is dat de beantwoording daarvan kostbaar is en veel tijd in

beslag zal nemen, zal zich minder snel lenen voor een deelgeschilprocedure. De rechtbank is op grond van het navolgende van oordeel dat dit in casu het geval is. De rechtbank kan thans niet als vaststaand aannemen dat verzoeker aan de verpleegkundige heeft kenbaar gemaakt dat hij het toilet wilde gebruiken, en dat zij vervolgens – zonder afspraken omtrent de toiletgang – verzoeker in de sanitaire ruimte heeft achtergelaten. Evenmin kan, op basis van hetgeen nu bekend is, worden aangenomen dat de fysieke gesteldheid van verzoeker zodanig was dat de verpleegkundige hem hoe dan ook niet alleen in de sanitaire ruimte had mogen achterlaten, zodat het door verzoeker subsidiair betrokken standpunt ook niet tot toewijzing van het verzoek kan lijden. Op grond van door beide partijen overlegde stukken kan de rechtbank op dit moment onvoldoende de feiten, die van belang zijn voor het beantwoorden van de aansprakelijkheidsvraag, vaststellen. De nadere bewijslevering zal, gelet op het aantal punten dat tussen partijen in discussie is, naar het zich laat aanzien niet beperkt blijven tot het horen van een enkele getuige. Van een snelle beantwoording van de aansprakelijkheidsvraag zal dan ook geen sprake kunnen zijn. De rechtbank is op grond daarvan van oordeel dat de bijdrage van de verzochte beslissing aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst niet opweegt tegen de kosten en het tijdsverloop van deze deelgeschilprocedure. Het verzoek wordt derhalve afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 02-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:5193

Zaaknummer: C/18/171987 / HA RK 16-314

Rechters: L.T. de Jonge, S.B. van Baalen en J. Wichers

Advocaten: L.H. Poortman-de Boer en M.F. Hulsebosch

Wetsartikelen: 1019w Rv

RECHTSPRAAK

Beroepsaansprakelijkheid rechtshulpverlener bij afwikkelen letselschade minderjarige. Voorbehoud in vaststellingsovereenkomst te beperkt. Maatstaf van een redelijk handelend en redelijk bekwaam rechtshulpverlener.

Eiser heeft in 2002 als 11-jarig kind bij een gymnastiekles op school letsel opgelopen aan zijn linkerelleboog. De ouders van eiser hebben voor de afhandeling van zijn schade een beroep gedaan op hun rechtsbijstandsverzekeraar, ARAG. De behandelaar bij ARAG was mr. A, jurist letselschade, die de school aansprakelijk heeft gesteld. In 2005 heeft de aansprakelijkheidsverzekeraar van de school (hierna: aansprakelijkheidsverzekeraar) aansprakelijkheid erkend. Gelet op de leeftijd van eiser en omdat hij nog in de groei was, zijn partijen niet direct tot een regeling van de schade als gevolg van het ongeval overgegaan. In maart 2010 heeft ARAG ervoor gezorgd dat tussen eiser en de aansprakelijkheidsverzekeraar een vaststellingsovereenkomst werd gesloten. Hierin is bepaald dat de aansprakelijkheidsverzekeraar bij wijze van finale kwijting een bedrag van € 3.500 aan eiser zou betalen. In deze overeenkomst is een nadrukkelijk voorbehoud opgenomen met betrekking tot het eventueel operatief corrigeren van de standsafwijking van het ellebooggewricht binnen een periode van vijf jaar. In 2014 heeft eiser zich in verband met klachten gewend tot een orthopeed. Eiser was van mening dat de behandelingen bij deze orthopeed onder het voorbehoud vielen. De aansprakelijkheidsverzekeraar was echter van mening dat het voorbehoud in de vaststellingsovereenkomst beperkt van omvang is en alleen het eventueel operatief corrigeren van de standsafwijking van het ellebooggewricht betreft en niet allerlei gevolgschade. Vervolgens heeft de *second-opinion*-schadebehandelaar van eiser zich tot ARAG gewend en heeft zij ARAG aansprakelijk gesteld voor het tekortschieten in de voorlichting en informatieplicht ten opzichte van eiser. ARAG ontkent aansprakelijkheid. Eiser vordert in deze procedure dat de rechtbank ARAG veroordeelt tot vergoeding van de door eiser geleden en te lijden schade als gevolg van haar beroepsfout. Partijen verschillen van mening over de vraag of al dan niet terecht de eventuele gevolgschade bij de schadeafhandeling onbesproken is gelaten en of op dit punt het voorbehoud te beperkt is opgesteld. Van een beroepsfout is volgens de rechtbank sprake in het geval de

beroepsbeoefenaar (hier een rechtshulpverlener) bij de uitvoering van zijn of haar opdracht niet de zorgvuldigheid heeft betracht die in de gegeven omstandigheden van een redelijk handelend en redelijk bekwaam vakgenoot mag worden verwacht. De rechtbank neemt als uitgangspunt dat, net als bij de advocaat, voor de rechtshulpverlener de zorgvuldigheidsplicht meebrengt dat een advocaat/rechtshulpverlener die een cliënt adviseert in het kader van een door een cliënt te nemen beslissing over een bepaalde kwestie, de cliënt in staat stelt goed geïnformeerd te beslissen. De rechtbank oordeelt dat niet is komen vast te staan dat ten tijde van de (correspondentie omtrent) de vaststellingsovereenkomst is gesproken over eventuele gevolgschade. Naar het oordeel van de rechtbank had het voor ARAG echter kenbaar moeten zijn dat het voor eiser van belang was dat het voorbehoud ook zou strekken tot eventuele gevolgschade als gevolg van beperkingen en niet alleen tot een eventuele cosmetische operatie. Zo blijkt uit de stukken dat de aansprakelijkheidsverzekeraar er in de onderhandelingen van uitging dat eiser in 2008 geen elleboogklachten meer had, maar dat de vader van eiser dit heeft betwist in zijn correspondentie met mr. A. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit de correspondentie van de vader aan ARAG dat hij een voorbehoud met een ruimere strekking voor eiser wenste dan is overeengekomen. De vader van eiser geeft in zijn correspondentie immers aan dat eiser beperkingen ondervindt zoals krachtsverschil en hij schrijft aan ARAG dat hij voor de toekomst de mogelijkheid tot aansprakelijkheidstelling open wil houden voor het geval er grotere belemmeringen mochten ontstaan. ARAG heeft met haar reactie op de vragen van de vader de indruk kunnen wekken dat het voorbehoud ruimer was dan het er stond. Door op dit punt onduidelijk te blijven, heeft ARAG naar het oordeel van de rechtbank eiser niet in voldoende mate in staat gesteld goed geïnformeerd te beslissen. Uit niets blijkt dat ARAG inhoudelijk is teruggekomen op de opmerking van de vader van eiser die erop heeft gewezen dat er wel beperkingen waren, terwijl het wel op de weg van een juridisch adviseur ligt deze opmerkingen te waarderen en bij het debat te betrekken. Gelet op dit functieverlies had het voorbehoud ook moeten zien op eventuele toekomstige schade door de aanwezige beperkingen. Door dit na te laten heeft ARAG naar het oordeel van de rechtbank niet gehandeld overeenkomstig de wijze waarop een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot in deze omstandigheden zou hebben gehandeld en heeft zij dus een beroepsfout gemaakt. Dit betekent dat ARAG in beginsel gehouden is de schade die eiser daardoor heeft geleden, te vergoeden. Deze procedure is beperkt tot de aansprakelijkheidsvraag, dus de schade is nog niet geconcretiseerd. De rechtbank oordeelt daarom dat eiser zich nader zal moeten uitlaten over de omvang van de door hem geleden schade. De rechtbank bepaalt daarom dat de zaak weer op de rol zal komen van 7 december 2016.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:7784

Zaaknummer: C/16/402250 / HA ZA 15-834

Rechters: J.O. Zuurmond

Advocaten: F.C. Schirmeister en G.L. Breunese